

nymi ładunkami lub do ich szkodliwego wzajemnego oddziaływania.

3. Nie wolno przewozić razem różnych substancji, trujących, które w razie zetknięcia się ze sobą reagują, powodując pożar, wybuch lub wydzielanie się lotnych związków trujących.

§ 10. 1. W ładowniach statków przewożących łatwopalne substancje trujące wolno posługiwać się tylko lampami w wykonaniu przeciwwybuchowym.

2. Jeżeli w ładowni statku znajdują się substancje trujące wrażliwe na wzrost temperatury, nasłonecznione pokłady statku należy polewać wodą. Jeżeli są to pokłady metalowe, należy rozciągać na nich uprzednio brezenty, płachty lub maty.

§ 11. Jeżeli statek przewożący substancje trujące doznał awarii i zachodzi konieczność dokonania napraw w ładowni zawierającej substancje trujące, kierownik statku powinien zastosować wymagane środki zapobiegające ewentualnemu szkodliwemu działaniu substancji trujących w związku z dokonywaną naprawą.

§ 12. Po wylądunku substancji trujących kierownik statku powinien osobiście skontrolować, czy w ładowni nie ma pozostałości tych substancji lub opakowań. W razie znalezienia substancji trujących lub opakowań należy zarządzić przekazanie ich odbiorcy lub zniszczenie ich według instrukcji załączonej do ładunku. W braku wskazówek w instrukcji o sposobie zniszczenia decyduje rzeczoznawca.

§ 13. Puste opakowania, które poprzednio były używane do transportu substancji trujących, a nie zostały następnie dokładnie oczyszczone, powinny być traktowane tak samo jak substancje trujące.

§ 14. Do przewozu nie należy przyjmować substancji trujących w opakowaniach zabrudzonych tymi substancjami.

§ 15. Rozsypy lub wycieki, powstałe w wyniku uszkodzenia opakowania substancji trujących, powinny być usunięte, a miejsce ich dokładnie zneutralizowane według wytycznych zawartych w instrukcji dotyczącej ładunku albo według wskazówek rzeczoznawcy.

§ 16. 1. Składowanie wszelkich substancji trujących w portach rzecznych dozwolone jest tylko w magazynach wyznaczonych specjalnie do tego celu.

2. Obowiązki nadawcy ładunku wymienione w § 5 ust. 2 i w § 7 ust. 1 mają odpowiednie zastosowanie do składającego substancje trujące w magazynach.

§ 17. 1. Teren, na którym znajdują się magazyny zawierające substancje trujące, oraz przyległy teren, na któ-

rym dokonuje się wylądunku i załadunku tych substancji, powinien być odgradzony od pozostałych magazynów.

2. Poza okresami wylądunku i załadunku magazyny powinny być stale zamknięte.

3. Na zewnątrz magazynów oraz w ich pomieszczeniach powinny się znajdować tablice ostrzegające o niebezpiecznych właściwościach substancji trujących.

4. Magazyny powinny być wyposażone w gaśnice i inny sprzęt przeciwpożarowy uwzględniający właściwości substancji trujących.

§ 18. Nie wolno składować razem różnych substancji trujących, które w razie zetknięcia się ze sobą reagują, powodując pożar, wybuch lub wydzielanie się lotnych związków trujących.

§ 19. Substancje trujące powinny być układane w ładowniach statków i w magazynach w taki sposób, aby można było je łatwo rozpoznać oraz zapobiec ich wysypywaniu się lub wyciekaniu. Substancje trujące należy tak układać, aby zamknięcia opakowań były zwrócone do góry, a napisy i nalepki na opakowaniach były widoczne.

§ 20. W razie stwierdzenia wydzielania się gazów, par, dymów lub zagrzewania się składowanych substancji trujących, jak również pęcznienia opakowań i innych objawów powstającego niebezpieczeństwa, kierownik magazynu powinien zawiadomić niezwłocznie przełożonych, a w razie potrzeby straż pożarną, właściwego inspektora pracy i właściwego inspektora sanitarnego oraz zastosować wymagane środki zapobiegawcze.

§ 21. Pobieranie próbek substancji trujących, a także naprawa ich opakowań powinny się odbywać według instrukcji dotyczącej danego ładunku, a w razie jej braku — według wskazówek rzeczoznawcy.

§ 22. Obowiązek powołania rzeczoznawcy i pokrycia związanych z tym kosztów spoczywa na nadawcy ładunku, a w razie uszkodzenia opakowania z winy przewoźnika — na przewoźniku.

§ 23. 1. Rzeczoznawcą, o którym mowa w niniejszym rozporządzeniu, powinien być biegły sądowy, ekspert Polskiej Izby Handlu Zagranicznego lub przedsiębiorstwo rzeczoznawstwa.

2. W razie niemożności powołania rzeczoznawców określonych w ust. 1 rzeczoznawcą może być osoba posiadająca równorzędne kwalifikacje zawodowe w tym zakresie.

§ 24. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Żeglugi: *J. Burakiewicz*

178

GŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 17 lipca 1966 r.

w sprawie przystąpienia Hondurasu do Konwencji o ochronie ofiar wojny, podpisanych w Genewie dnia 12 sierpnia 1949 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 61 Konwencji genewskiej o polepszeniu losu rannych i chorych w armiach czynnych, art. 60 Konwencji genewskiej o polepszeniu losu rannych, chorych i rozbitków sił zbrojnych na morzu, art. 140 Konwencji genewskiej o traktowaniu jeńców wojennych oraz art. 156 Konwencji genewskiej o ochronie osób cywilnych podczas wojny, podpisanych w

Genewie dnia 12 sierpnia 1949 r. (Dz. U. z 1956 r. Nr 38, poz. 171), nastąpiło złożenie przez Rząd Hondurasu Rządowi Szwajcarskiemu dokumentu przystąpienia do powyższych konwencji. Przystąpienie to nabrało mocy obowiązującej w sześć miesięcy po dacie złożenia wymienionego dokumentu, to jest dnia 30 czerwca 1966 r.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. *J. Winiewicz*